EEN WEEKBLAD MET MICKEY EN KUIFJE

PEP

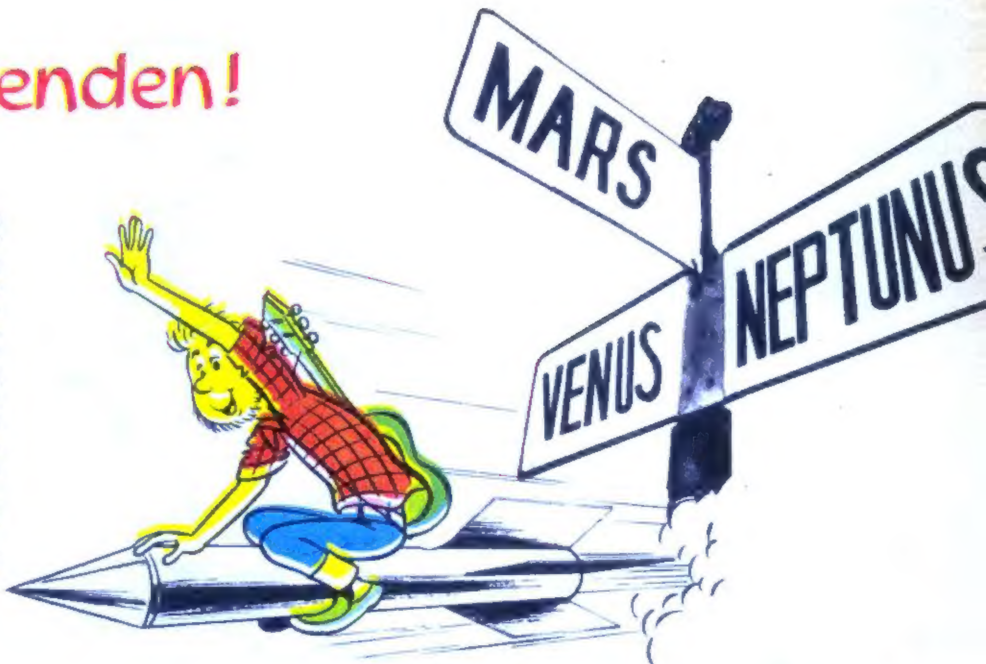

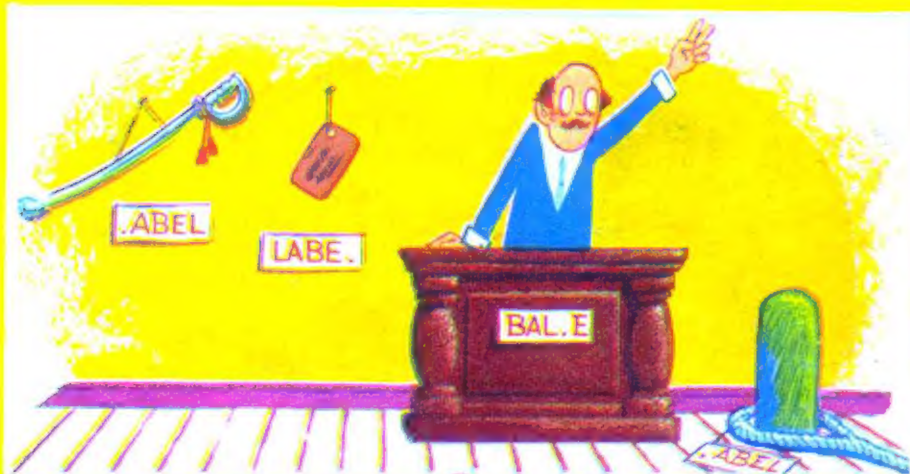
Nr. 16

18 april 1964
Voor abonnees 35 ct.
Losse nummers 45 ct.

HALLO, beste vrienden!

ZIJN jullie al uitgekeken op de cockpits die vorige week in PEP stonden? Het waren machtig mooie foto's, hè? Deze week hebben we iets heel anders: een PEP-plaat van Angkor, een van die geheimzinnige steden waar vroeger de pracht-en-praal vanaf gestraald heeft, maar waarvan nu alleen wat ruïnes overgebleven zijn. Een spannend kort verhaal vind je op de pagina's 20, 21 en 22, waarin een raadselachtige ontvoering wordt opgehelderd dank zij de medewerking van een aantal radio-zendamateurs. Op pagina 28 en 29 wordt een vraag gesteld die al een heleboel mensen zich jarenlang stellen: is er leven op Mars? Verwacht niet dat daar onmiddellijk een „ja" op volgt met een lijst van alle planten en dieren die op deze „rode planeet" een genoeglijk leventje leiden. Zóveel weten we er nog niet van. Toch is het altijd wel plezierig om er tenminste een idee van te hebben wat je kunt verwachten als je ooit 'ns een reisje naar Mars onderneemt!

VOOR PIENTERE PEP PUZZELAARS

DE BEWIJSSTUKKEN

Deze man moet voor de rechter verschijnen. Hij wordt ervan beschuldigd een touw te hebben doorgesneden, waardoor een schip gestrand is. Hij beweert onschuldig te zijn. Een ander moet het touw hebben doorgesneden, zegt hij. Aan het werktuig waarmee dat gedaan is, hing nog een adreskaartje. Alle bewijsstukken zie je hier, voorzien van een bordje, waarop steeds dezelfde letters staan. Op ieder bordje ontbreekt echter één letter. Zoek de vier ontbrekende letters. Als je ze achter elkaar zet, weet je waarin het schip is gestrand. Dat woord van vier letters is de oplossing van onze puzzel. Schrijf dat woord op een briefkaart en stuur deze vóór 23 april naar Redactie Pep, Postbus 1444, Amsterdam.

Schrijf in de linkerbovenhoek aan de ADRESZIJDE van de briefkaart: „Pep-prijsvraag nr. 16".

Veel succes!

PRIJZEN

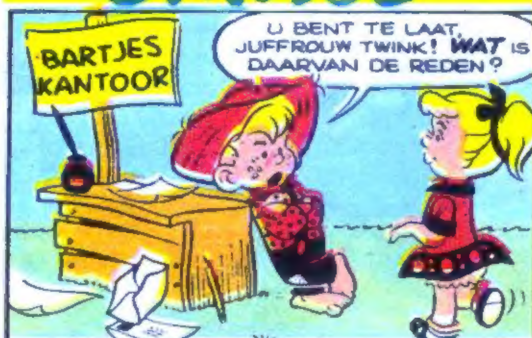
1e prijs: een horloge; 2e prijs: een fototoestel; 3e prijs: een tafeltennisspel; 4e prijs: een kruiswoordspel; 20 troostprijzen: een bal.

DE WINNAARS VAN PRIJSVRAAG NR. 9 ZIJN:

1e prijs: Jannie Hogendoorn, Owenstr. 9, Leerdam; 2e prijs: Beppie Huisman, Tilburgseweg 74, Oisterwijk; 3e prijs: Guus Hendriksen, Nieuweweg 38, Ederveen; 4e prijs: Mels Janse, Kanaalweg o.z. 5, Veere.

De winnaars van een troostprijs krijgen deze, zonder dat hun naam in PEP komt te staan, thuis gestuurd.

BARTJE

Ton en Tineke

door Franquin

Pep in het land van BOEM-BOEM

Pep, Baseck en de Prof zijn te werk gesteld in de goudmijnen van Dick Dreuner. De mijngangen blijken echter veel te smal te zijn voor de dikke prof . . . .

Daar is geen verwikken of verwegen aan!

Nee, die dikzak zit zo vast als 'n muur!

Au! Hou op! Au! Ik word compleet gekraakt!

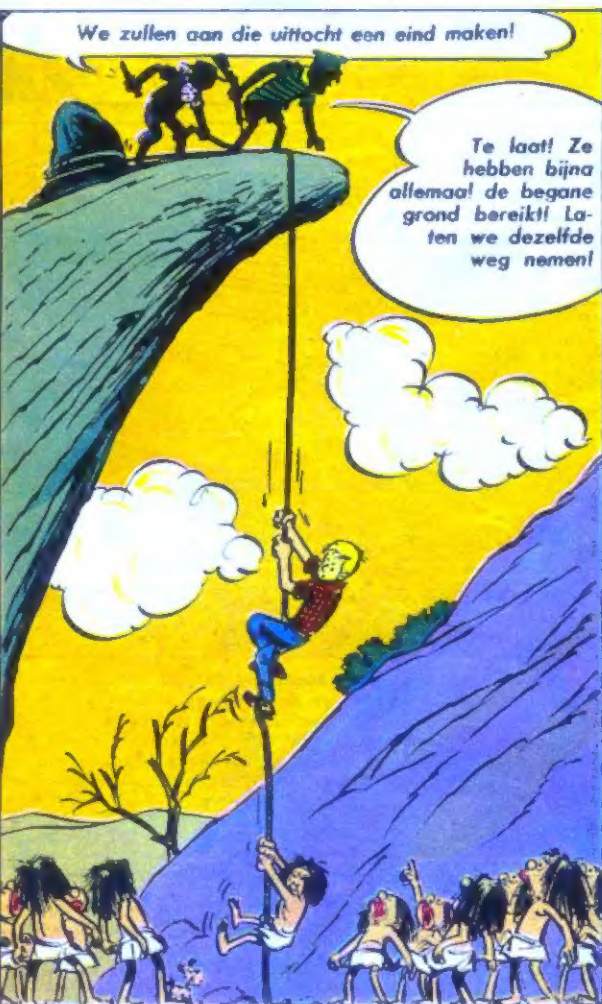

WORDT VERVOLGD

MICHEL VAILLANT CIRCUI

VAN DE ANGST

In de nacht vóór de rit door Spanje blijkt dat er aan een van de wagens van de Europese ploeg is geknoeid. De spoorstang van Dino's „Ferrari" is losgeschroefd. Bill Rix weigert hierna te starten. Hij is bang geworden . . . .

Start over 30 seconden...

VROOMMM

...15 seconden...

VROOM VROOM VROOM

START!

VROOAAARR

ROOAAAAAW

Viva Michel!

Buena carrera!

Miguel!

VRROOOAAAAARRRRRR

iiiiiii iiiiiii

E1

Het gebrul van de motor van de „Vaillante-Ouragan" is weggestorven in de nacht. De „Mercedes" staat nu aan de start, de motor ronkt ongeduldig.

Nog 15 seconden...

VROP VPOOP VROOP

START!

VROP VROOOAAR

3 min. daarna start de Aston-Martin...

ROOAP VROOOAAR

Als de „Porsche" vertrokken is, verschijnt Dino met zijn Ferrari aan de start...

Hou je goed, Dino!

START!

WRROOOAW

E5

Om de drie minuten vertrekt er een deelnemer aan de race die 1600 km lang is. De laatste wagen die San Sebastian verlaat, is de „Warzawa" van de Pool Popsky. Iedereen vraagt zich af of de Russische wagens stand zullen houden tegen die van de Europeanen. Maar ze zijn bijzonder stevig en dat is een voordeel, omdat sommige delen van de weg in een erbarmelijke staat verkeren.

Maar jammer genoeg hebben sommige Europese racers hun angst niet aan de start achtergelaten...

Zelfs Michel voelt zich niet helemaal op zijn gemak...

Het is net of ik ook de schrik te pakken heb.

Ondanks dat bestuurt hij zijn „Vaillante" zelfverzekerd en beheerst...

Eindelijk breekt de dag aan!

VROOOM

Vlakbij Vitoria wacht een grote menigte hem op. Sommigen staan op de weg.

Asjemenou! Ze kunnen beter aan de kant blijven staan!

Opeens...

Maar verdraaid nog aan toe! Ze zijn gek! Ze doen het met opzet! Ik kan niet meer remmen!

VROOAAAW

WORDT VERVOLGD

POSTZEGELS EN.... DE OLYMPISCHE SPELEN!

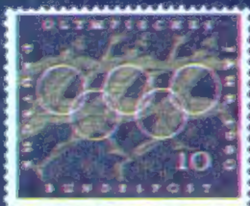

KORT na de eerste wereldoorlog besloot het IOC (het Internationaal Olympisch Comité), dat de Olympische Spelen, de VIIe, in Antwerpen zouden worden gehouden. Hierbij verloor men echter de doelstelling van de Olympische gedachte, de volkeren met elkaar te verzoenen, zozeer uit het oog, dat de verliezers van de oorlog niet werden uitgenodigd! Dat was natuurlijk erg jammer. De VIIIe Olympische Spelen werden in 1924 te Parijs gehouden. Maar ook toen namen er geen Duitsers aan deel. Er werden in Parijs topprestaties geleverd. De meest opzienbarende waren die van de bekende Finse hardloper Paavo Nurmi, die zowel de 1500 als de 5000 meter in een Olympische recordtijd won. Ook hij won de tijdens een hittegolf gelopen 10 km veldloop, waaraan 40 lopers deelnamen. Elf haalden de finish... Ook Nederlandse deelnemers wonnen toen enige gouden medailles. De IXe Olympische Spelen werden van 28 juli tot 12 augustus in ons land gehouden en het Olympisch Stadion te Amsterdam werd hiervoor speciaal ontworpen. De Nederlandse ploeg omvatte toen maar liefst 303 deelnemers. Paavo Nurmi zorgde weer voor een hoogtepunt door het winnen van de 10.000 meter hardlopen na een onvergetelijk duel met zijn landgenoot Ritola. Ons land behaalde zeven gouden medailles, gewonnen door onder andere de toen zo bekende zwemster zus Braun en de vedergewicht bokser Bep van Klaveren.

In Los Angeles werden de Xe Spelen gehouden, doch met een kleiner aantal deelnemers dan in Amsterdam. Er werden desondanks niet minder dan 25 Olympische en 16 wereldrecords verbeterd. Nederland won er één gouden medaille.

Dan worden in 1936 in Berlijn de XIe Olympische Spelen gehouden in een speciaal gebouwd stadion, dat plaatsbood aan 100.000 toeschouwers. Ook hier waren er weer Nederlanders die in de prijzen vielen: Rie Mastenbroek verwierf zich titels op de nummers 100 en 400 meter vrije slag en het nummer 100 meter rugslag. Succes boekten ook Arie van Vliet en Osendarp. Arie van Vliet op de 1 km sprint en Osendarp met 100 en 200 meter hardlopen.

De XIIe en XIIIe Spelen, die in 1940 en 1944 in Tokio en Londen zouden plaatsvinden, konden door de tweede wereldoorlog niet doorgaan. Pas in 1948 werden de Spelen hervat, in Londen, met een record-aantal deelnemers, namelijk 4468. Hier was het dat Fanny Blankers-Koen een zo grote bekendheid verwierf, dat zij jaren later op een postzegel van Dominica werd afgebeeld.

Bijzondere vermelding verdienen de in 1952 te Helsinki gehouden XVe Spelen, daar toen voor het eerst Russen deelnamen.

De XVIe Spelen vonden weer ver weg plaats: in Melbourne in Australië. De belangrijkste Olympische Spelen der laatste jaren werden in 1960 in Rome gehouden. Hieraan namen niet minder dan 5396 atleten uit 84 landen deel, die elkaar in 18 takken van sport bestreden. Vergelijk deze getallen nu 'ns met die van de Ie Spelen, in 1896 in Athene, waaraan slechts 285 atleten uit 15 landen deelnamen in 9 takken van sport.

Dit jaar maakt de jeugd zich op om de XVIIIe Olympische Spelen in Tokio te houden, voor de eerste keer in Azië.

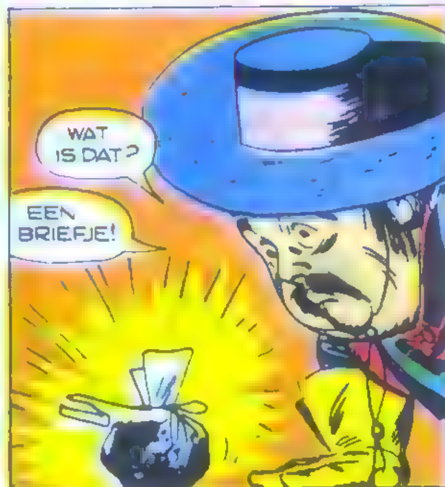

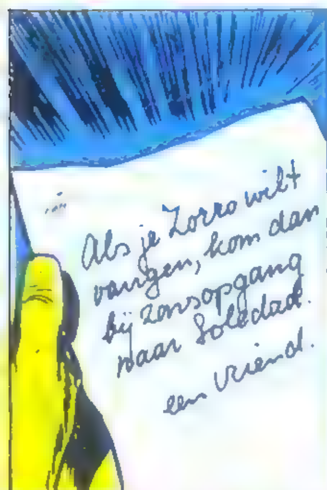
ZORRO

OP EEN AVOND IS SERGEANT GARCIA BELAST MET DE BEWAKING VAN POLITIEKE GEVANGENEN IN DE CUARTEL...

ZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZ

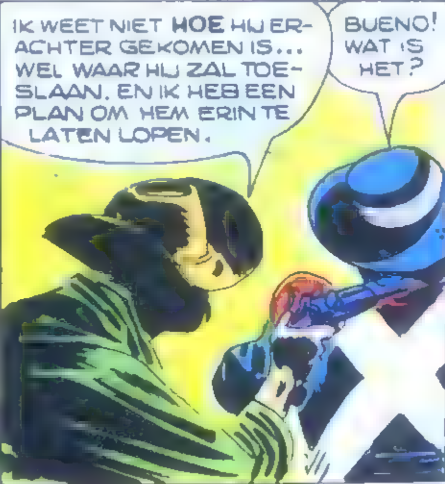

TREK UW LANSIERS DE KLEREN VAN DE GEVANGENEN AAN EN LAAT DE ECHTE GEVANGENEN IN DE CUARTEL. ALS ZORRO TOESLAAT, NEMEN JULLIE HEM TE PAKKEN!
SI! FANTASTISCH! VERTEL ME NU WAAR IK HEM KAN VERWACHTEN.

ERGENS TUSSEN DE LATIGO-PAS EN DE ZIJWEGEN. NEEM VOORAL VEEL LANSIERS MEE.
SI! NATUURLIJK! DEZE KEER ONTKOMT HIJ ME NIET!

QUE LASTIMA! IK HEB HEM NIET EENS KUNNEN BEDANKEN! NOU JA, EEN ANDERE KEER DAN MAAR. IK HEB NOG HEEL WAT TE DOEN VOOR MORGEN. MIJN MANNEN MOETEN GOED VOORBEREID ZIJN!

EN DE VOLGENDE OCHTEND VROEG ...
MAAR, SERGEANT... IS HET WEL VERSTANDIG OM ZO WEINIG SOLDATEN IN DE CUARTEL TE LATEN?
BABOSO! TWIJFEL JE AAN MIJN GEZAG? ALS DE CAPITAN ER NIET IS, DEEL IK DE BEVELEN UIT! TREK DIE KLEREN AAN!

SI, MI SERGEANT. IK ZAL HET DOEN.
JE ZULT ZIEN DAT WE ZORRO DEZE KEER TE PAKKEN KRIJGEN!

EN TWEE UUR DAARNA ...
SERGEANT, IK HOOP DAT UW PLAN GAUW LUKT. IK BEN MOE!
WE ZIJN HET LATIGO-RAVIJN VOORBIJ. LET OP, HET KAN ELK OGENBLIK GEBEUREN!

MAAR OP DAT MOMENT, BIJ DE CUARTEL...
AHA, HET GAAT ALLEMAAL BETER DAN IK HAD DURVEN HOPEN. DIE BRAVE SERGEANT HEEFT MAAR TWEE LANSIERS HIER GELATEN OM DE GEVANGENEN TE BEWAKEN. HET IS BIJNA KINDERWERK!

BUENOS DIAS, AMIGOS! IK KOM JULLIE 'NS OPZOEKEN.
PLOF!

MAAR IK KAN NIET LANG BLIJVEN!
WOK!
AAAAAUWW

EN EVEN LATER IN DE GEVANGENIS ...
IK MOET BEKENNEN DAT WIJ VEEL TE DANKEN HEBBEN AAN ONZE DIKKE SERGEANT! HIJ HEEFT PRACHTIG MEEGEWERKT!

MAAR WIJ WAREN BEZORGD VOOR U! DE SERGEANT NAM ONZE KLEREN VANMORGEN MEE. HIJ HAD EEN PLAN OM U TE PAKKEN! HET KAN NIET MIS GAAN, ZEI HIJ.
DAT WEET IK. IK HEB 'T ZELF BEDACHT. JE BROER, PEPE, HEEFT 'T AAN GARCIA DOORVERTELD.

De beroemde strijdkreet van de Sjavasjava's verstomt deze week in PEP. Het grote opperhoofd, Eéntand die nu Geentand is, Hoempa Pa en alle andere dapperen keren terug naar hun dorp, waar de strijdbijl begraven zal worden. Voor hoelang? Wie zal het zeggen... In ieder geval zijn onze rode broeders hard aan wat vakantie toe! Hun plaats wordt ingenomen door een goede bekende van jullie: CHLOROPHYL, die na de strijd tegen de zwarte ratten de duistere en verschrikkelijke plannen van een gevaarlijk stel samenzweerders dwarsboomde. Deze keer wordt zijn hulp ingeroepen om samen met Minimum een ontvoerd muisje op te sporen. Dit geweldige, dit spannende avontuur draagt de merkwaardige titel:

GEEN SALAMI VOOR PHILOMEEN!

PIETJE PECH
door
C.D.RUSSELL

HEEFT U EEN PAAR CENTEN VOOR ME?

IK ZAG JE DAARNET BEZIG. JE DOET HET HELEMAAL VERKEERD... JE MOET DAT P-PSYCH-PSYCHOLOGISCH AANPAKKEN! JE MOET ER EEN VERHAALTJE BIJ VER-TELLEN, WAARVAN DE TRANEN OVER HUN BOLLE WANGEN BIGGELEN!

HA, DIE KNAAP ZIET ER RIJK UIT. LAAT IK HET MAAR 'NS PROBE-REN.
© 1964 - K.F.S. Opera Mundi

NEEMT U ME NIET KWALIJK, MENEER, MAAR KUNT U ME VOOR VANNACHT AAN EEN SLAAPPLAATS HELPEN?

DRIE NACHTEN AL HEB IK NIET GESLAPEN OMDAT IK NERGENS MIJN HOOFD KON NEERLEGGEN!
WAT? DRIE NACH-TEN?

EERLIJK, MENEER. EN ALS IEMAND ME NIET GAUW EEN SLAAPPLAATS BEZORGT, STORT IK NOG IN.
ARME KEREL! ARME KEREL!!

IK ZAL VOOR JE OPSTAAN, DAN KUN JE VAN-NACHT VAN DEZE PLAATS GEBRUIK MAKEN OM TE SLAPEN!

JE MOET DAT PSYCHOLOGISCH AANPAKKEN, ZEI HIJ... BAH!

ANGKOR

HEILIGE STAD DER KHMERS

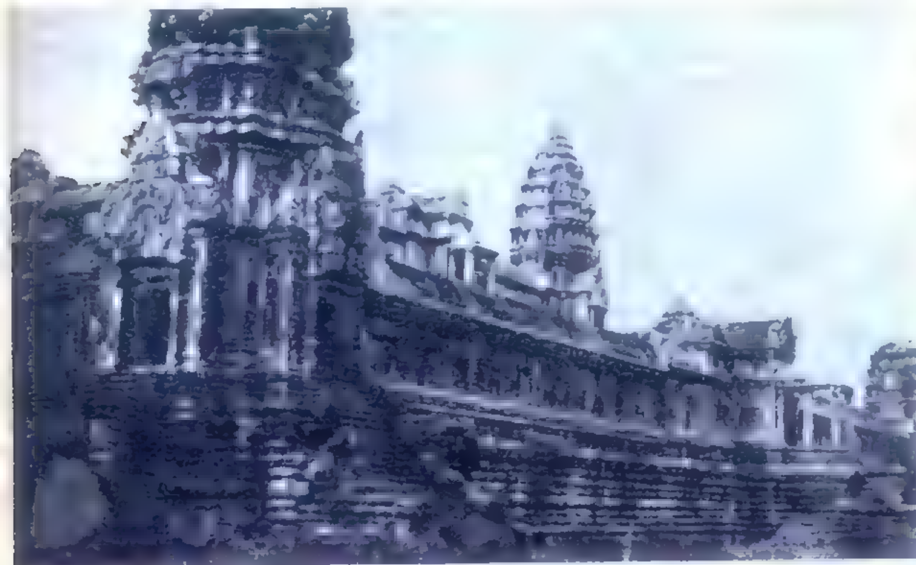
ANGKOR was gedurende ruim vijf eeuwen de hoofdstad van het oude rijk der Khmers, een oud cultuurvolk, dat al van oudsher woont in Cambodja. In de 6e eeuw n. Chr. maakten de Khmers zich onafhankelijk; hun rijk nam de plaats in van de Hindoese staat Foenan. Onder koning Jayavarman II (802-854) begon een bloeiperiode, die tot de 12e eeuw duurde: Thailand, Laos en Champa werden in die tijd veroverd. In die tijd ook bloeide de beroemde Khmerse architectuur, waarvan de steden Angkor Vat en Angkor Thom nu nog getuigen.

De oudste vorm van deze architectuur is de trappenpiramide met op de top een groep van vijf tempels — een grote in het midden en vier kleinere daaromheen — en een aantal torens of kapellen op de terrassen en om de voet van de pyramide (bij Phnom Bakheng niet minder dan 96!). Dergelijke tempels werden o.a. nog gebouwd bij Phimeanakas, eind 10e eeuw, en bij Baphuon, eind 11e eeuw.

Van deze bouwwerken is Angkor Vat, dat je op onze PEP-plaat kunt bewonderen, wel het belangrijkste en mooiste. Dit heiligdom werd in de eerste helft van de 12e eeuw door Koning Soeryavarman II gesticht en aan de dienst van Vishnoe gewijd. Het bestaat uit een piramide van drie terrassen, met een hoge toren in het centrum en daaromheen omlopende en door open hoven van elkaar gescheiden galerijen, elk met hun torens en monumentale toegangspoorten, en door twee galerijen in kruisvorm met elkaar verbonden. Het gehele complex wordt door een brede rechthoekige gracht omsloten. Het inwendige van de hoektorens en ook de binnenwanden van de buitenste galerij vertonen een weelde aan versiering in basreliëf; zij brengen episoden in beeld van grote heldendichten en laten afbeeldingen zien uit oorlogen en het dodenrijk.

Na de 12e eeuw werd de Khmers langzamerhand hun overwicht in Indo-China ontnomen door de Thai, die tegen het einde van de 14e eeuw zelfs de hoofdstad Angkor plunderden en de bewoners als slaven wegvoerden.

De Khmers van vandaag zijn Boeddhisten en leven in hoofdzaak van landbouw.

Uit deze opname van een der hoektorens blijkt wel duidelijk met welk een vakmanschap en geduld de bouwers van de tempel hebben gewerkt.

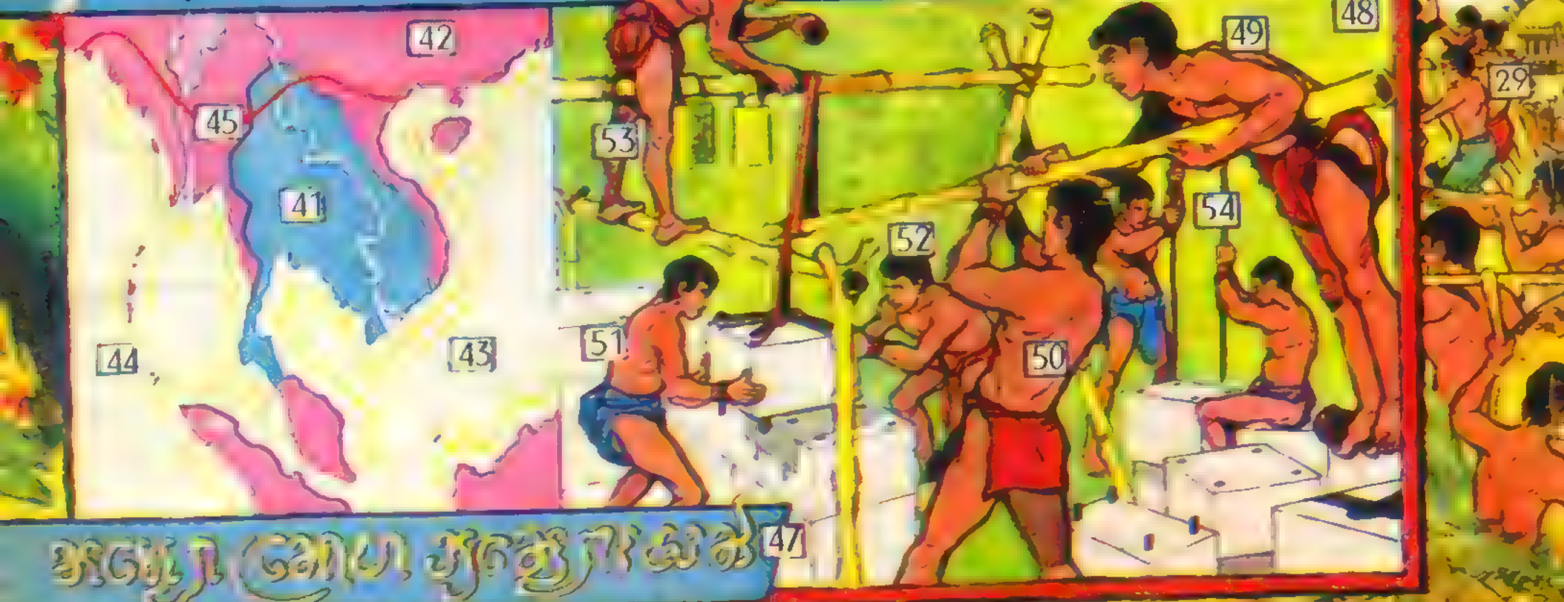
De pracht en praal rond de tempel van Angkor Vat uit de 12e eeuw heeft plaats gemaakt voor onkruid en verval, maar nog steeds legt het bouwwerk getuigenis af van een hoge graad van architectuur.

Een blik op een gedeelte van de binnengalerij

ANGKOR

1. Plattegrond van Angkor. 2. De piramide van Phimeanakas in Baphuon, centrum van het heiligdom. 3. De westelijke baray (kunstmatige vijver). 4. De oostelijke baray. 5. De tempel van Angkor Vat. 6. (met rode lijn aangegeven) Parijs op dezelfde schaal. 7, 8. Dansers. 9. De grote westelijke baray. 10. Het staatsheiligdom Phnom Bakheng. 11. De Phimeanakas in Baphuon. 12. De gracht rond het tempelcomplex van Angkor Vat. 13. De hoge toren in het centrum, waarin de sokkel die het beeld van Soeryavarman II moest dragen. 14 tot 17. De grote hoektorens van het centrale hoofdgebouw. 18, 19. Twee van de vier toegangspoorten, geflankeerd door binnengalerijen. 20. Een der torens van de buitenste ringmuur. 21, 22. De buitengalerij. 23. Gracht. 24, 25. Staatsieprauwen. 26. Koning Soeryavarman II. 27, 28. De heilige olifanten uit het gevolg van de koning. 29. Een groep Brahmanen met ex-voto (geloftegift). 30 tot 33. Muzikanten met gong, fluit, tamboer, bazuin en kinkhoren. 34. Beeldontwerp van de als Vishnoe vergoddelijkte koning. 35. Doorsnede van de tempel van Angkor Vat. 36. Koepel van de centrale toren met sokkel (37) waarop beeld van de koning moest worden geplaatst. 38. Plattegrond van de tempel van Angkor. 39. Sokkel voor standbeeld (roodgekleurd). 40. Onoverdekte ruimten van de tempel. 41. Het rijk der Khmers. 42. Het Chinese rijk. 43. Chinese Zee.

44. Indische Oceaan. 45. Uitbreidingsgrens van het Mongoolse rijk. 46. Sanskrit (gebruikt door de Brahmanen). 47. Khmerschrift. 48. Bouwmethode, toegepast door de Khmers voor het oprichten van hun verblijven. 49, 50. Op deze manier werden stenen op hun plaats gelegd. 51, 52. Metselaars voegen ijzeren staven in de gaten van de onderliggende stenen. 53. Bevochtiging van leren riem, waar wrijving ontstaat. 54. Metselaars brengen gaten aan, waarin de ijzeren staven moeten passen.

HOEMPA * PA

WIJ HEBBEN EEN KLEIN FEEST INGERICHT OM ONZE NIEUWE 'EEUWENOUDE VRIENDSCHAP' TE VIEREN. MOGEN WIJ U UITNODIGEN?

HOE HEET HET WATER DAT SCHUIMT EN BITTER IS?
DAT IS BIER, HOEMPA-PA!
MORGEN ZULLEN WE JULLIE NAAR DE BOOT BEGELEIDEN!
ERG LIEF!

EN DE VOLGENDE DAG
IK ZEG JE GEEN VAARWEL...

WIJ ZIEN ELKANDER WEER...
ONTROEREND, NIETWAAR KRAZENBLUMMER..
SWISHUNDWAGENPLAF-TEMBOUM JA COMMANDANT, JA!

...EN INTUSSEN, ZEER VER DAAR VANDAAN, IN EEN KASTEEL ERGENS IN EUROPA

DAAR SPELEN TWEE KONINGEN MET DE KAARTEN
WIJ HEBBEN GEWONNEN!
JE HEBT GEKNOEID, VALSSPELER!

LIEVE NEEF INDIEN JIJ DIE WOORDEN NIET TERUG TREKT, DAN ZULLEN WIJ JE DE OORLOG VERKLAREN!

JE BENT EEN VALSSPELER!
JE BENT MIJN NEEF NIET MEER!

GOED
DAN IS DE OOR-LOG VERKLAARD!

WIJ ZULLEN JE KOLO-NIES AFNEMEN!
DAAR LACHEN WIJ OM!

ZWAAIT DE KRIJGSBIJL!

Nadat tussen de Franse en Duitse soldaten de vrede getekend was, hebben Hoempa Pa en de Sjavasjava's de Walogen laten merken dat zij hun verraderlijk gedrag niet erg op prijs konden stellen. De Walogen zijn na een verpletterende nederlaag afgedropen en alles is weer rust

EN WAT DAN NOG? IEDEREEN KAN ZICH TOCH EEN KEERTJE VERGISSEN!

EINDE

BRR! Lekker klimaat bij jullie in Alaska, Bob, zo te horen." Tommy's ogen dwaalden van zijn zendapparaat door de kamer en hij zag buiten twee koplampen opdoemen in de duisternis. Daar was zijn vader!
„Ik vond het leuk met je gepraat te hebben, Bob, en ik tref je nog weleens op de 10-metergolf. Het beste en 73."
Tommy draaide vlug een knopje om en hoorde twee klikken; het teken dat de ander de verbinding verbrak.
Vlug zette hij het zendapparaat uit en rende naar zijn vader, die juist de garagedeur achter zich dicht trok.
„En? Wat is er besloten?" vroeg hij nieuwsgierig.
Zijn vader antwoordde glimlachend: „Het ziet ernaar uit dat we donderdag naar Europa gaan."
„Jippie!" en weg was hij om het grote nieuws aan zijn moeder te vertellen.
Na het eten probeerden Tommy en zijn vader contact op te nemen met vrienden in Duitsland. Mijnheer Bennet zette het knopje op spreken: „DL30ZP.... DL30ZP ....DL30ZP.... München, Duitsland. Hier W2GYZ.... W2GYZ.... in Plainsboro, New Jersey. Fred, we wachten op jullie."
Tommy's vader zette het knopje nu op ontvangen en zocht zorgvuldig de juiste golflengte.
Tommy, met zijn oor bijna in de luidspreker, hoorde alleen maar gekraak. Mijnheer Bennet herhaalde zijn oproep en Tommy draaide het knopje weer op ontvangen.
„W2GYZ....," hoorden ze. „DL30ZP antwoordt W2GYZ."
Mijnheer Bennet knipoogde naar Tommy. „Hallo Fred, is Rudie er ook? Wij hebben groot nieuws voor jullie. Vrijdagmiddag, als alles goed gaat, zijn wij om ongeveer 3 uur op het vliegveld van München. Komen jullie ons afhalen? Over."
Een stem met een zwaar Duits accent antwoordde: „Of we jullie komen afhalen? Er zal heel wat moeten gebeuren willen wij er niet zijn! En wij hebben óók een verrassing. Het is grijs, glimt en is nieuw...."
Opgewonden riep Tommy uit: „Bedoelt u dat hij al klaar is?"
Mijnheer Bennet vervolgde, wat rustiger: „Dat is vlug! Ik wist niet dat ze bij jullie zó snel konden leveren. Over."
Hij morrelde nog wat aan een knopje om een duidelijker ontvangst te krijgen. „Nou ja, ik moet toegeven.... het heeft heel wat voeten in de aarde gehad, maar de directeur van de fabriek is ook een zendamateur.... enne.... we wilden er eigenlijk zelf nog eerst even mee spelen vóór jij kwam. Over."
Mijnheer Bennet hakkelde: „Je bedoelt dat de zender al in de nieuwe wagen geïnstalleerd is ook? Over."
Frederick Richter antwoordde lachend: „Aardig, hè?"
Tommy en zijn vader keken elkaar aan en grinnikten.
De stem uit Duitsland ging verder: „Ik geloof dat we nu de jeugd even aan het woord moeten laten, vind je niet, Bill?"
Een jonge stem, nog wat onzeker in de vreemde taal, klonk: „Hallo Tommy, hier Rudie. Ik ben benieuwd hoe je er uit ziet. Ik kan nauwelijks tot vrijdag wachten. En ik moet je nog een heleboel laten zien. Tot vrijdag. Goede reis. Over."
Tommy antwoordde: „Dank je Rudie. Ik wilde ook dat het al vrijdag was. Tot dan, hè? Over."
De ontvangst uit Duitsland werd slechter, maar nadat mijnheer Bennet wat gedraaid had aan een knopje, klonk de stem van mijnheer Richter weer duidelijk en sprak: „Dat is voorlopig alles, Bill. Wij zien jullie op het vliegveld om 3 uur. Als ik je ergens mee helpen kan, graag. Over."
„Dank je, Fred," antwoordde mijnheer Bennet, „en tot vrijdag. Over en 73."
„....en 88," voegde Rudie eraan toe.
„Tot vrijdag en ook 73 van ons," en mijnheer Bennet verbrak de verbinding.
„88," sputterde Tommy. „Ik wil wedden dat hij niet eens weet wat 88 betekent: Liefde en Kussen! Dat zeg je toch niet tegen een jongen?!"
Zijn vader lachte en samen liepen ze het kamertje uit.

Op hetzelfde moment speelde zich in een kantoor in Washington het volgende af: „Hier is de heer Briggs voor u, meneer," kondigde een vrouwenstem aan.

ONTVOERING IN MUNCHEN

Een spannend kort verhaa

illustraties va

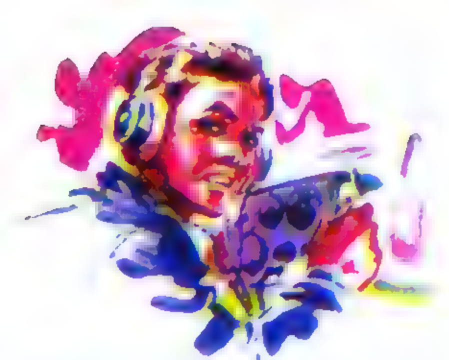
„Laat meneer maar binnen," was het antwoord.
„Neemt u me niet kwalijk dat ik u op dit late uur nog stoor, mijnheer Briggs," sprak de man achter het bureau, „maar bij ons kun je zoiets verwachten."
„Dat hindert niet," antwoordde de binnengekomene.
De man achter het bureau vervolgde: „Omdat het zo laat is, zal ik maar direct beginnen. Onze tegenstanders weten dat u een onmisbare schakel bent in ons geleideprojectielen-programma. Die conferentie in Duitsland is enorm belangrijk, dat weet ik, maar zogauw u uit de Verenigde Staten bent, kan er van alles gebeuren. U moet dus zorgen dat u veilig en wel terugkomt."
De bezoeker luisterde met een verveeld gezicht, alsof hij een dergelijk verhaal al vaker had gehoord.
„Ik wil u niet bang maken," hernam de eerste, „maar als onze informaties juist zijn, is het gevaar niet uitgesloten dat u in verkeerde handen terecht komt, en dat is wel het laatste wat wij zouden willen. Wij zien u graag levend terug!"
„U kunt rekenen op mijn medewerking," sprak de geleerde en de mannen schudden elkaar de hand.
„Afgesproken, onze agenten zullen contact met u opnemen."

Die vrijdagmorgen stonden mijnheer Bennet met zijn vrouw en Tommy een half uur voor het vertrek al op het vliegveld. Maar de tijd vlóóg om en voor ze het wisten klonk er een stem door de luidspreker die alle passagiers voor München verzocht zich naar hun vliegtuig te begeven.
Mevrouw Bennet zag haar man en zoon de trap opklimmen en even later zwaaide Tommy vanachter een raampje naar zijn moeder, die uit alle macht terugzwaaide. Opeens stoof er een man langs haar heen en één moment dacht ze dat het haar man was. „Het is dat hij andere kleren aan heeft, maar anders. . . ."
Vlak voor de trap weggerold werd, renden er ná de eerste man, nog twee mannen naar boven en stapten vlak achter elkaar naar binnen. Verbaasd keek mevrouw Bennet naar dit schouwspel.
De man leek werkelijk op haar echtgenoot! En terwijl de machine wegtaxiede, bedacht mevrouw Bennet dat de gelijkenis waarschijnlijk niet zo sterk was, maar dat het kwam omdat ze op dat moment sterk aan haar man dacht. . . .
Toen het vliegtuig aankwam in München, vroeg Tommy zich af of hij zijn vrienden van de foto zou herkennen nu hij ze in levenden lijve zou ontmoeten.
Dit leverde echter geen moeilijkheden op. „Herr Bennet," klonk het toen ze dichterbij kwamen. „Hier zijn we."
En daar stonden vader en zoon Richter. Tommy zag hen en zwaaide enthousiast. „Hoi, Rudie," en een moment later schudden de vrienden elkaar de hand. „Leuk jullie nu ook eens te zien, jongens," zei mijnheer Bennet. „Het heeft lang geduurd."
„Ik moet even opbellen, ik ben zo weer terug," zei mijnheer Bennet.
„Dan gaan wij vast de bagage ophalen, zijn we gelijk klaar."
„Prachtig," stemde mijnheer Bennet in. Hij stapte een telefooncel in en draaide het nummer. Tommy ging met de Richters naar de douane-loods.
In de lobby stonden twee duistere figuren de man in de cel met interesse op te nemen. Een van beiden had een foto en vergeleek die met de man.
„Dat is 'm," constateerde hij. „We weten wat ons te doen staat."
Ze gingen ieder aan een kant van de cel staan en toen mijnheer Bennet naar buiten stapte, drukte de een iets hards tussen zijn ribben. . . . „Als je leven je lief is, kom je rustig met ons mee," siste hij mijnheer Bennet toe.
„Wat bedoel je? Dit moet een vergissing zijn," stamelde mijnheer Bennet.
„Schiet op!" De man met de revolver gaf hem een duw in zijn rug. Tommy kwam net de hoek om gelopen, zag dat de telefooncel leeg was en keek verbaasd om zich heen. Daar was zijn vader! Twee mannen dwongen hem, bepaald niet zachtzinnig, naar buiten te gaan.
Zijn vader slaagde erin zich om te draaien en riep: „Tommy, help me! Fred!" Maar een flinke tik met de revolver bracht hem tot zwijgen.
De beide mannen sleepten hem naar hun auto en startten de motor vóór Tommy of mijnheer Richter iets konden uitrichten. Tommy had tranen in zijn ogen: „Wat moeten we nu doen?"
„We nemen een taxi en volgen hen."
Maar omdat er nergens een taxi te bespeuren viel, besloten ze de politie te bellen. „In ieder geval hebben we hun nummer."
Rudie luisterde mee toen zijn vader opbelde en vertaalde voor Tommy wat er gezegd werd.
„Dat weet ik," klonk de stem aan de andere kant van de lijn, „maar we krijgen dagelijks honderden van die gevallen doorgegeven. U zult formeel een aanklacht moeten indienen en daarvoor moet u naar het bureau komen."

De agent vuurde vragen op mijnheer Richter af: „Tijd. . . . plaats. . . . naam. . . . lengte. . . ." een eindeloze lijst scheen het en intussen werd Tommy steeds rustelozer.
Na deze ontelbare vragen vertelde de inspecteur hem dat hij alles in het werk zou stellen om mijnheer Bennet te vinden.
„Belt u me morgen op, dan kan ik u meer vertellen," zei hij, „en als u me nu wilt excuseren. . . . ik heb nog veel te doen."
De drie keken elkaar onthutst aan.
„Maar mijnheer Richter, we moeten toch iéts doen?!"
„Morgen bellen we de politie op. Als ze dan nog niets weten, nemen we de zaak in eigen handen."
De volgende dag reden ze met zijn drieën in de nieuwe wagen van meneer Bennet naar het bureau, liepen voorbij de wachtkamer en gingen rechtstreeks naar de inspecteur.
„Wel, wel, ik ben blij dat ik u enige vooruitgang in deze zaak kan melden. Wij weten van wie de auto was en nu is het slechts een kwestie van tijd."
„En dat is alles wat u bereikt hebt?" vroeg mijnheer Richter ijzig.
„Het kost veel tijd mijn beste man," antwoordde de inspecteur, „heeft u een foto meegebracht?"
„Jazeker," zei mijnheer Richter en viste hem uit de zak.
„Hij is goed gelijkend?" vroeg de politieman in het Engels.
„Ja mijnheer," verzekerde Tommy hem, „mam zegt dat het een goede foto van hem is."
„Mooi," zei de inspecteur en hij kuchte. Terwijl mijnheer Richter hem de foto overhandigde, stootte hij tegen een stapel papieren van het bureau.
„Oh, neemt u me niet kwalijk," en hij raapte ze vlug weer op.
De inspecteur zei: „U weet toch dat dit officiële papieren zijn?"
„Het spijt me werkelijk," en mijnheer Richter gaf ze aan de inspecteur.
Toen ze weer buiten stonden, vond Rudie dat het verloren tijd was geweest.
„Toch niet helemaal, jongen," antwoordde mijnheer Richter met een ondeugende twinkeling in zijn ogen. „Ik heb het adres van de eigenaar van de auto! Ik las het op een van die papieren."
„Dat is een grapje," protesteerde Tommy.
„Wat?" vroeg Rudie verbaasd.
Hun auto wrong zich door de nauwe straatjes in het oude stadsgedeelte.
„745, 749. . . . Hier is het, in dit steegje, kijk maar naar het nummer."
Ze stapten uit, mijnheer Richter liep voorop. „Laat mij het woord maar voeren, jongens."
Binnen zat een man van een jaar of 50 achter de toonbank, rondom hem hingen honderden klokken.

van Lee Chaney met
Gerard van Straaten

„Kan ik u ergens mee van dienst zijn?" vroeg de man.

„Dat denk ik," antwoordde mijnheer Richter. „Bent u de eigenaar van een zwarte vierpersoonswagen, kentekennummer MU 78593?"

De jongens keken elkaar aan, verbaasd over mijnheer Richters vrijmoedigheid.

„Wie bent u? Bent u van de politie?" informeerde de klokkenmaker op zijn hoede.

„Nee, nee, maar gisteren heb ik een kleine aanrijding gehad met die auto en nu wilde ik vragen of we het onderling kunnen schikken of dat we het vóór moeten laten komen."

„Dan bent u bij de verkeerde, mijnheer. Ik heb geen auto."

In de kamer naast de winkel hoorde mijnheer Bennet hun stemmen, maar hij kon niet roepen, omdat hij een prop in zijn mond had.

Wanhopig zocht hij naar een idee. Ja!

En met zijn voeten begon hij in morsetekens te seinen tegen de muur.

„Ik verzeker u dat ik geen auto heb," herhaalde de man met klem, „en zoudt u nu zo vriendelijk willen zijn me alleen te laten?"

Maar ondanks de luide toon waarop de man sprak, hoorde Tommy de seinen.

„Dat is vader! Vader is hier!" riep hij uit.

Juist op dat ogenblik begonnen alle klokken tegelijk te slaan en te koekoeken en het was zo'n spektakel, dat de bewaker van mijnheer Bennet wakker schrok en hem belette verder te seinen.

Mijnheer Richter pakte de klokkenmaker bij zijn revers en schudde hem stevig door elkaar: „Waar is hij, vooruit, zeg op."

„Ik weet niet waar u het over hebt," sprak de man vijandig.

„De man die jullie hier vasthouden, waar is hij?"

„Ik weet het niet. U mag de hele winkel doorzoeken, maar...."

„Dat zullen we dan eens doen," besloot mijnheer Richter.

Ze doorzochten de winkel, maar zonder resultaat.

In de auto overlegden ze even later wat ze nu moesten doen

„Toch weet ik zeker dat hij daar ergens was," zei Tommy. „Laten we dadelijk nog eens teruggaan, misschien komen we dan meer te weten"

En na een paar minuten rijden door een doolhof van straatjes en steegjes, stonden ze weer voor de winkel. Maar nu waren de jaloezieën neergelaten en op de deur hing een bordje „GESLOTEN".

„Ze zijn er vandoor!"

„Misschien weten de buren iets," sprak mijnheer Richter en stapte de deur naast de klokkenwinkel binnen. Nog geen vijf minuten later was hij terug en wist te vertellen dat de eigenaar van de auto „Schmidt" heette en een boerderij bezat in de buurt van Ichstan.

„Pak de kaart eens, Rudie." Zorgvuldig speurde mijnheer Richter de strook ten noordoosten van München af.

„Zullen we het erop wagen, jongens?"

„Natuurlijk!" was het antwoord van Tommy.

In de buurt van Ichstan stopte mijnheer Richter bij een benzinestation en vroeg of een man Schmidt genaamd, in deze buurt een boerderij bezat.

De pompbediende kon hem de nodige inlichtingen geven en na hem bedankt te hebben, stoven ze weg.

„Het is ongeveer 2½ kilometer hier vandaan. We zijn er zó."

De auto raasde over het smalle weggetje tot Rudie opeens uitriep: „Hier is het, vader, Schmidt."

Maar hun komst bleef niet onopgemerkt. Een van de mannen van Schmidt, die kennelijk op de uitkijk stond, rende het boerderijtje in en waarschuwde zijn baas, die dadelijk bevel gaf mijnheer Bennet in de auto te dragen. „Daar is vader!" riep Tommy. „Ze gaan er vandoor!"

Ze stapten alledrie tegelijk uit hun auto, maar tegen Schmidt en zijn handlangers konden ze niet op. Een van de mannen raakte mijnheer Richter met zijn revolver stevig op zijn hoofd en de ander had nagenoeg geen moeite met de beide jongens. Met één stevige klap lagen Tommy en Rudie op de grond. Even later sloegen ze hun ogen op; ze zagen allebei sterretjes.

„Waar is vader?" vroeg Rudie.

Ze keken om zich heen en daar lag hij, nog steeds buiten bewustzijn.

„We kunnen beter een dokter voor hem opzoeken," opperde Tommy. „Ik rij wel."

Samen droegen ze meneer Richter in de auto en Tommy draaide als een volleerd chauffeur en reed de grote weg op.

„Kijk," riep hij, wijzend in de verte, „daar gaat de andere auto, wat doen we nu?"

Op de splitsing Ichstan en de grote weg moest Tommy een beslissing nemen, maar zonder te aarzelen nam hij de weg naar de stad.

„Maar daar gaan ze. met je vader," zei Rudie.

„Jouw vader heeft eerst hulp nodig," besliste Tommy.

Een half uur later waren ze heftig in discussie gewikkeld met een agent, die dreigde een proces-verbaal tegen Tommy op te maken wanneer hij hem ooit weer achter het stuur zou aantreffen! Mijnheer Richter werd boos en vroeg of hij de inspecteur in München niet even op mocht bellen.

„Goed," suste de agent en vroeg het gesprek aan.

De stem aan de andere kant van de lijn sprak zo luid, dat de beide jongens mee konden luisteren en Rudie vertaalde voor Tommy wat er gezegd werd. De inspecteur verklaarde de zaak voor gesloten, want ze hadden de man van de foto opgespoord.

Alleen leed hij waarschijnlijk aan geheugenverlies of zo, want hij beweerde een geleerde te zijn, doch volgens de inspecteur was dit de man die ze zochten.

„Ik wist het wel," zei de agent triomfantelijk. „U ziet hoe voortreffelijk ons politieapparaat werkt"

„Mogen we gaan?" vroeg meneer Richter.

„Goed," zei de agent, „maar laat ik die jongen niet meer zonder rijbewijs achter het stuur zien!"

De drie zetten opnieuw de achtervolging in en pasten intussen nieuwe stukjes in de legpuzzel.

„Het sluit allemaal als een bus," sprak meneer Richter tenslotte. „Die Schmidt moet gedacht hebben dat je vader de geleerde was, ze lijken kennelijk nogal op elkaar. Daarom zullen ze nu proberen hem achter het ijzeren gordijn te smokkelen."

„Naar communistisch grondgebied?" vroeg Tommy. „Maar wat kunnen we er tegen doen?"

„Zelf erachter aan; de politie overhalen ons te helpen, kost te veel tijd. „Het zendertje.... Dat is het! Het zendertje!"

„Wat bedoel je?" vroeg Tommy stomverbaasd.

„Overal hier in de buurt zitten zendamateurs. Als we hen waarschuwen, kunnen zij ons op de hoogte houden van de route die Schmidt volgt."

Het eerstvolgende uur leek het alsof een oorlog was uitgebroken: alle zend-amateurs uit de hele buurt zaten in de lucht. Schmidt, volkomen onbewust van alles wat zich rond zijn persoon afspeelde, sprak met een grijns tegen zijn buurman: „Dat is voor elkaar, Walter. Nog geen bericht over de radio gehoord."

Maar op de korte golf van het zendapparaat in de volgauto, kwam op dat moment het eerste bericht door: „Een zwarte auto, kenteken MU 78593 passeert Canacker. Over."

„Canacker." mompelde mijnheer Richter, „dat betekent dat ze een voorsprong hebben van ongeveer 70 kilometer."

„Tommy, jij leest kaart. Rudie, neem de microfoon over." Het zat Schmidt niet mee. Vlak na een scherpe bocht doemde een stel fietsers op. De bestuurder van de auto remde heftig en slaagde er ternauwernood in een botsing te voorkomen. Pas na een heftige woordenwisseling werd de tocht voortgezet.

In de auto van de achtervolgers heerste een en al bedrijvigheid. Rudie ontving aanwijzingen voor de route en Tommy tekende ze op de kaart op. Schmidt scheen alleen maar pech te hebben; nu liep er weer een kudde koeien voor zijn auto en met een paars aangelopen gezicht van woede, schold hij de koeienjongens uit voor alles wat mooi en lelijk was... maar zonder resultaat. En vóór ze het in de gaten hadden, waren ze de verkeerde weg ingeslagen.

Nu naderde het humeur van Herr Schmidt zijn kookpunt en Walter kreeg er danig van langs.

„Maar de pijl stond echt deze kant op," protesteerde deze.

Ze reden terug.... en de richtingaanwijzer stond goed. Zij zagen niet de voldane grijnzen van de koeienjongens die bij dat kruispunt rondhingen. De spanning steeg ten top in de andere auto. „Als ze in Eisenstein zijn, kunnen we het wel opgeven," zuchtte mijnheer Richter.

Opeens klonk er een stem, met een sterk Amerikaans accent: „Waarom strooien jullie daar in Eisenstein niet een paar kopspijkers over de weg?"

„Hoe moeten we dáár nu aankomen?"

„Luister. Hier met Eric, ken je dat winkeltje naast de kerk? Ga er naar toe, ik ben er in vijf minuten ook."

De zwarte wagen van Schmidt reed in volle vaart Eisenstein binnen maar begon opeens te slingeren en te stoten....

Walter remde onmiddellijk af zodat de wagen met een schok tot stilstand kwam. Zweetdruppeltjes parelden op Schmidts voorhoofd. „Wat nú weer?"

„Twee lekke banden, baas."

„Nou, idioten, waar wachten jullie op? Schiet op, maak ze!"

De mannen renden de auto uit.

„En als jij een kik durft te geven, vermoord ik je," siste Schmidt tegen meneer Bennet.

De afstand tussen de beide auto's bedroeg nog 8 km. Meneer Richter reed zo snel hij kon. Er waren intussen heel wat mensen om de wagen van Schmidt komen staan die met belangstelling toekeken. Toen de banden weer gerepareerd waren en Schmidt het bevel gaf weg te rijden, en gauw, bleef de menigte om zijn auto staan!

„Wat heeft dat te betekenen? Vooruit, maak dat jullie wegkomen!"

Schmidt trok zijn revolver, en zwaaide dreigend in de richting van de omstanders. Maar die bleven onbeweeglijk staan. En terwijl Schmidt wanhopig om zich heen keek naar een uitweg, kroop mijnheer Bennet geboeid, zo goed en zo kwaad als het ging, van de achterbank en hakkelde verbaasd: „Hoe.... hoe wisten jullie het?"

Een auto stopte en daar rende Tommy naar zijn vader.

„Oh, pap, alles goed?"

„Prima, zoon."

Er klonk een luid getoeter achter hen waar nu een hele rij auto's stond: slachtoffers van de spijkertjes....

Uit een van de auto's stapte een lange man met een brede grijns op zijn gezicht. De man liep tussen de omstanders door en vroeg: „Zo, bent u mijnheer Bennet? Mijn naam is Henry Andrews, van de Amerikaanse Veiligheidsdienst. Er is een enorme vergissing in het spel: u bent per ongeluk ontvoerd! Deze mannen hier," en hij wees op Schmidt en zijn handlangers, „zagen u aan voor de een of andere geleerde en wilden u achter het ijzeren gordijn smokkelen. Ik zal ze maar meenemen, als u geen bezwaar hebt," en de man verdween met Schmidt en zijn trawanten.

Na iedereen bedankt te hebben, vertrokken ook de Bennets en de Richters. Mijnheer Bennet reed zelf, voor het eerst in zijn nieuwe auto, maar na een paar meter werd hij het zoveelste slachtoffer van de spijkertjes en glimlachend zei hij tegen mijnheer Richter: „Weet jij hoe je een nieuwe band op moet zetten?"

Mickey en Goofy
AHA! GOOFY BEGINT EEN NIEUW HANDELTJE! BEN BENIEUWD WAT HIJ NU WEER VERZONNEN HEEFT!
VEILING VOOR EEN PAAR CENTEN MAG U ALLES MEENEMEN!
LA-DIE-DEE-DIE-DUM-DUM!
© 1964 Walt Disney Productions

ELEKTRISCHE SNOEREN EN STEKKERS! WAT GA JE DAAR ALLEMAAL MEE DOEN, GOOFY?
HET WAS 'N SPOTKOOPJE, MICKEY!

ALS IK OP IEDER SNOER WAT VERDIEN, HAAL IK MIJN VAKANTIE ER UIT!
DAAR BEN JE DAN WEL DE HELE ZOMER MEE BEZIG! DIE ROMMEL RAAK JE NOOIT KWIJT!

NATUURLIJK, MICKEY! WAAROM DOE JE NIET MET ME MEE? WE VERKOPEN SAMEN GENOEG OM...
GOED, GOED, GOOFY! IK DOE MEE! ALS HET MIS GAAT, ZORG IK DAT JE THUISKOMT! HAHA!

EEN PAAR WEKEN DAARNA IN HET VERRE WESTEN...
MOOI LANDSCHAP, GOOFY, MAAR WE HEBBEN NOG NIETS VERKOCHT! ZO ZULLEN WE NIET VER KOMEN!
IK SNAP ER NIETS VAN, MICK!

DENK JE NIET DAT DE MENSEN, DIE ZO VER VAN DE STAD WONEN, DOL BLIJ ZULLEN ZIJN MET EH... KOOPWAAR?
JA, MAAR NIET MET WAT WIJ VERKOPEN!

STUWDAM
DEZE DAM ZAL DIT GEBIED VAN STROOM VOORZIEN
ZOLANG DAT ER NIET IS, BEGINNEN WE NIETS!

ER KOMT 'N STUWDAM! NU ZIJN WE GERED, GOOFY!
KIJK!

WAT HEB JE AAN ELEKTRISCHE DINGEN ALS ER GEEN STROOM IS?
SJONGE, MICK, JE HEBT GELIJK!

WE MOETEN HET ZIEN UIT TE HOUDEN TOT-IE IN WERKING KOMT!
EN WE ZIJN NU AL BIJNA PLATZAK!
WORDT VERVOLGD

BOB SPAAK op zijn sport praatstoel

WIJ BEGINNEN HET TE LEREN...

HEEFT iemand er enig idee van of er dit jaar nog een zomer op het programma staat? Ja, ga me nou niet vragen wat precies een zomer is, want dat ben ik zo langzamerhand óók vergeten. Ik heb wel een ezelsbruggetje om het te onthouden: als er heel even **niet** gevoetbald wordt, dàn moet het zomer zijn! Dat klopt meestal vrij aardig met de kalender en ook wel met de activiteiten van de mensen die een zomersport beoefenen, maar je zou het niet zeggen als je een zwemmer bibberend uit het water ziet komen. Foei, wat een klimaat! Enfin, kan me niet schelen, ik ga toch over zo'n zomersport praten en wel over honkbal. Daarover hebben we 't maandenlang niet gehad en 't begint toch echt tijd te worden dat we ons er weer eens mee bezighouden. Tenslotte staat honkbal niet voor niets zo hoog genoteerd op de hitparade van de zomersporten.

In de Verenigde Staten van Noord-Amerika slaan ze ons wat dat betreft natuurlijk nog met vele lengten. Voor een Amerikaan gaat er niets boven een hoogstaand partijtje baseball en hoe belangrijk dat wel kan zijn, blijkt uit een verhaal dat ik vond in een van de mooiste boeken uit m'n sportbibliotheek: een kolossaal Amerikaans boek met prachtige foto's, dat „The story of baseball" behandelt en geschreven werd door John M. Rosenburg.

Op een mooie namiddag in oktober 1957, zo begint dan dat verhaal, rende burgemeester Frank Zeidler van Milwaukee z'n kantoor uit en begaf zich in volle sprint naar de klokketoren van het stadhuis. Daar greep hij het klokketouw en begon er uit alle macht aan te trekken. Was er brand? Nee. Was er iets anders gebeurd, iets ernstigs? Nee! Maar er ontstond op straat wel grote opwinding.

Toen de klok zijn bronzen klanken op Milwaukee neer liet dalen, verliet zo ongeveer iedereen zijn huis; auto's, bussen, trams en al het andere verkeer kwam tot staan; claxons van duizenden auto's en fabriekssirenes zetten een oorverdovend concert in en de mensen juichten en schreeuwden: „We zijn er! We hebben 't voor elkaar!!" Toen de burgemeester lang genoeg aan dat touw getrokken had, verliet hij de klokketoren en maakte bekend dat alle gemeente-ambtenaren vrij hadden. Even later drong het blijkbaar tot hem door dat hij ook zichzelf vrij-af had gegeven. Hij greep een enorme vlag, rende naar buiten en begon in z'n eentje een optocht. Lang alleen bleef hij niet, want al gauw begonnen anderen mee te marcheren en in een mum van tijd ging er een zo geweldige, hossende en juichende stoet met honderden vlaggen en spandoeken door de straten, dat er voor niets anders meer plaats kon zijn.

Maar, zo wil je weten, wat was er nou eigenlijk aan de hand? Wel, de **Milwaukee Braves** hadden de **New York Yankees** met 5-0 verslagen in de zevende en beslissende wedstrijd van de **World Series** (voor de Amerikanen zoiets als het wereldkampioenschap baseball). En daarvoor wilde desnoods iedere man en vrouw van Milwaukee een dag en een nacht lang op zijn hoofd gaan staan.

Toen de kampioensploeg naar huis kwam — hun toestel werd geëscorteerd door straaljagers — stonden 400.000 mensen langs de weg om de spelers toe te juichen en met confetti te bestrooien en als je nu weet, dat er in heel Milwaukee niet meer dan zo'n 640.000 mensen woonden, dan kun je wel nagaan, dat eigenlijk alleen maar de mensen, die beslist niet van huis konden en de kleinste kinderen, waren thuisgebleven. Verder stond iedereen er! En denk nou niet dat ze alleen in Milwaukee zo enthousiast en opgewonden zijn. Overal in de V.S. worden de honkbalwedstrijden met de allergrootste aandacht gevolgd en iedere stad zou méér dan gelukkig zijn met een kampioensploeg als de Braves van Milwaukee.

Nu heb ik het tot nu toe gehad over de professionals, de beroepsspelers; je zou dus kunnen denken dat vele miljoenen Amerikanen baseball alleen maar leuk vinden om naar te kijken als een stel uitgezochte jongens het spelen. Inderdaad is de publieke belangstelling voor de wedstrijden der betaalde (en zeer goed betaalde!) spelers enorm groot, maar het spel wordt ook door anderen gespeeld, door amateurs. Heb je er enig idee van hoeveel honkballende amateurs in de Verenigde Staten met bat en handschoen omgaan? Ik zal 't je zeggen: ruim tien miljoen!

Er wordt weleens beweerd dat Amerikaanse jongens met de handschoen aan geboren worden en in de wieg al leren met het „hout" om te gaan. Dat is natuurlijk een grapje, maar we hebben hier vaak genoeg sterke Amerikaanse honkballers aan het werk gezien om te kunnen constateren dat hun alles in het spel net iets gemakkelijker, **natuurlijker** afgaat dan onze jongens, al... beginnen die 't zo langzamerhand ook aardig te leren. Maar 't is begrijpelijk dat ze in de V.S. een geweldige voorsprong hebben die ze met hun 10.000.000 amateurs, waaruit steeds weer nieuwe sterren naar voren komen, niet gauw zullen verliezen.

Machtig spel, baseball in Amerika. En toch vlas ik al weer op een Nederlandse wedstrijd, ook al zal er nooit een van onze burgemeesters in een klokketouw gaan hangen om een kampioenschap in te luiden. Ik zie meneer Van Hall al!

SPIN en MARTY

DE VERBORGEN MIJN

OP EEN VROEGE ZOMEROCHTEND MAKEN SPIN EN MARTY VANUIT DE TRIPLE-R RANCH EEN VERKENNINGSTOCHT IN DE HEUVELS. LAAT IN DE MIDDAG, ALS ZIJ EEN NOG NAUWELIJKS ZICHTBAAR PAD VOLGEN ...

IK BEN SPIN EVANS. DIT IS MARTY MARKHAM!

HET SPIJT ME DAT IK ZO ONVRIENDELIJK WAS, JONGENS. MIJN NAAM IS NATE COOMBS.

HET GOUDRAVIJN IS HIER DICHTBIJ. DUS GEBRUIK IK DEZE HUT ALS HOOFDKWARTIER!

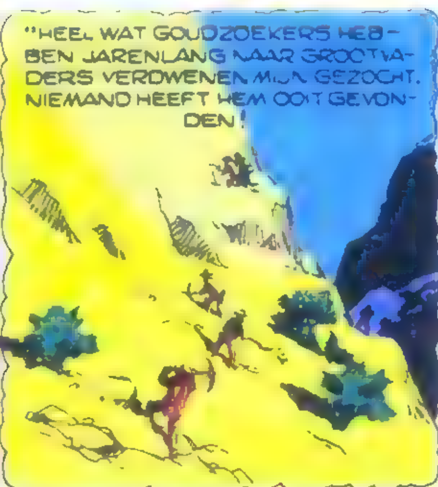

TEGEN DE AVOND GRENDELT NATE DE DEUR EN DEKT HET ENIGE RAAM AF...
VOORZICHTIGHEID VÓÓR ALLES! JE WEET NOOIT WIE ER 'S NACHTS IN GUNSIGHT RONDSLUIPT!

HOE WEET JE ZO ZEKER DAT DE MIJN IN HET GOUDRAVIJN LIGT, NATE?
IK VOND EEN KAART IN EEN OUDE KOFFER!

"MIJN GROOTVADER GING ALS GOUDZOEKER NAAR GUNSIGHT. HIJ WOONDE EN WERKTE HIER HELEMAAL ALLEEN IN HET GOUDRAVIJN ...

"GROOTVADER WERD MEEGESLEURD DOOR EEN ROTSLAWINE TOEN HIJ HET GOUDRAVIJN UITLIEP ...

"NAAST ZIJN LICHAAM LAG EEN ZAK MET HET RIJKSTE ERTS, DAT OOIT IN DEZE HEUVELS GEVONDEN IS ...

"HEEL WAT GOUDZOEKERS HEBBEN JARENLANG NAAR GROOTVADERS VERDWENEN MIJN GEZOCHT. NIEMAND HEEFT HEM OOIT GEVONDEN!

MAAR **IK** ZAL HEM VINDEN.. MET DEZE KAART!
SJONGE! EEN ***ECHTE*** SCHATKAART! MAG IK EENS KIJKEN?

HIER IS HET! EEN PAAR DAGEN VOOR HIJ VOOR HET LAATST NAAR DE HEUVELS GING, SCHREEF HIJ DEZE BRIEF AAN MIJN GROOTMOEDER.

...ONZE MIJN IS TE HERKENNEN AAN EEN REUSACHTIG, ROOD ROTSBLOK IN DE VORM VAN EEN SPEERPUNT! DEZE WEEK ZAL IK HEM OP MIJN NAAM LATEN INSCHRIJVEN...
SPEERPUNT RODE ROTS

HEB JE DE SPEERPUNTROTS GEVONDEN?
NOG NIET. WAARSCHIJNLIJK IS HIJ DOOR STORMEN EN AARDBEVINGEN AFGEBROKKELD. MAAR ER ***MOETEN*** NOG ERGENS STUKKEN RODE STEEN LIGGEN!

WE WILLEN JE MORGEN BEST HELPEN ZOEKEN, NIETWAAR, SPIN?
NOU EN OF! DAT IS VEEL LEUKER DAN ZOMAAR WAT DOOR DE HEUVELS RIJDEN!

DE VOLGENDE OCHTEND RIJDEN ZE HET GOUDRAVIJN IN . . .

WE LATEN DE PAARDEN HIER EN VERSPREIDEN ONS OVER DE HELLING. WE ZOEKEN DUS NAAR STUKKEN RODE STEEN, JONGENS!

DOOR ZO'N ZELFDE LAWINE KAN DE ROTS OOK WEL BEDOLVEN ZIJN!

NATUURLIJK. MAAR ER MOET TOCH *IETS* VAN OVER ZIJN!

NA EEN UUR IJVERIG ZOEKEN OP DE BERGHELLING ...

ER IS IETS MET DE PAARDEN!

JA! IK HEB ZE NOG NOOIT ZO TEKEER HOREN GAAN!

ZE ZIJN ERGENS VAN GESCHROKKEN! WE MOETEN ZE KALMEREN VÓÓR ZE LOSBREKEN EN ER VANDOOR GAAN!

JA! IN DIT RAVIJN KRIJGEN WE ZE NOOIT MEER TE PAKKEN! EN HET IS 'N HEEL EIND LOPEN NAAR GUNSIGHT!

Is er leven op MA

BIJ het begin van onze geschiedenis, toen de mens voor het eerst zijn ogen richtte naar de sterren, kon men zich niet indenken dat er enig leven op andere planeten zou bestaan. Vele eeuwen moesten voorbij gaan voor men inzag dat de aarde niet het centrum was van het heelal, maar dat ze slechts een bol was die zich rond de zon wentelde.
Het was de Italiaanse astronoom Galileo die in 1610 een boek deed verschijnen waarin hij de wonderen beschreef die hij dank zij die prachtige nieuwe uitvinding, de telescoop, in het heelal had waargenomen. De planeten waren niet slechts lichtplekken, maar bollen, net als de aarde. Jupiter had gekleurde ringen. Venus had schijngestalten, net als de maan. Saturnus had een prachtige ring en Mars was rood van kleur!
Sindsdien is de mens zich gaan afvragen: is er leven op deze planeten? De wonderlijkste en meest dwaze veronderstellingen werden geuit, die voor lange tijd ernstig werden genomen.
Hoe kwam men er eigenlijk toe aan te nemen dat er leven bestond? Dat begon eigenlijk op een koele nacht in Milaan in het jaar 1877. Giovanni Vigino Schiaparelli, de directeur van de Brera-sterrenwacht aldaar, had door zijn telescoop reeds geruime tijd bijna onafgebroken zitten turen naar Mars.

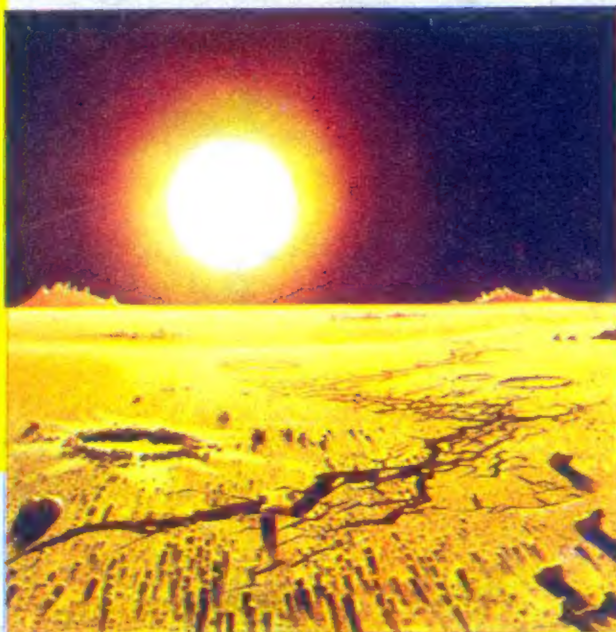
Op Pluto, met temperaturen van meer dan 300 graden onder nul, schijnt de zon flauw over bevroren gassen en ammoniak

Ons zonnestelsel omvat, van links naar rechts: Mercurius, die het dichtst bij de zon staat; de „gematigde zone", waarin zich Venus, de Aarde en Mars bevinden. Deze planeten hebben temperaturen die leven mogelijk maken. Veel verder in het heelal hangen de zeer koude planeten: Jupiter met 200 graden onder nul, Saturnus, met een giftige atmosfeer van ammoniak en methaangas, Uranus, Neptunus en Pluto. Zij zijn miljoenen kilometers van de zon verwijderd.

Mercurius is een luchtledige wereld, die een deel van zijn oppervlak steeds naar de gloeiende zon heeft gekeerd.

RS?

Op die bewuste nacht nu sprong hij opeens opgewonden overeind. Hij had strepen gezien op Mars' oppervlakte. Strepen? Nee „canali"! Ze schenen verschillende gebieden met elkaar te verbinden! Kanalen. Dus geen natuurlijke vaargeulen, maar aangelegde? Maar dan moesten er toch met verstand en vernuft begaafde wezens rondlopen, die deze kanalen hadden gegraven?

Er ontwikkelde zich toen een felle strijd over het al of niet bestaan van die kanalen en vooral ook over de vraag: zijn er levende wezens op Mars? Dit gevecht duurde tot omstreeks 1930. Toen nam men aan dat er van kanalen, zoals wij deze op aarde kennen, geen sprake was en dat er geen hoogstaande vorm van leven op Mars kon zijn. Geen hoogstaande vorm van leven. Maar wel leven?

Laten we eerst eens even kijken naar de plaats die Mars in ons zonnestelsel inneemt. Mars bevindt zich in de gematigde zone; d.w.z. in een zone waar temperaturen zijn die leven mogelijk maken, in tegenstelling tot Uranus, Neptunus en Pluto die miljoenen kilometers van de zon verwijderd zijn en waar temperaturen heersen van 300 graden onder nul. Saturnus bevindt zich iets dichter bij de zon, maar de giftige atmosfeer van ammoniak en methaangas maakt leven daar onmogelijk. Jupiter, die nog dichter bij de zon staat, heeft altijd nog temperaturen van 200 graden onder nul.

Zou de mens echter een bezoek willen wagen op Mercurius, die het dichtst bij de zon staat, dan zou hij een kleine, luchtledige wereld aantreffen, die zijn oppervlak voortdurend naar de zon gekeerd had. Deze bezoeker zou binnen enkele seconden verbrand zijn. Maar nu terug naar de gematigde zone, waar we drie planeten zien: Venus, onze aarde en Mars. Over Venus is heel weinig bekend. Of er leven in enige vorm bestaat, weten we niet: haar oppervlakte gaat voortdurend schuil achter een dikke wolkenlaag. En Mars? Nog niet zo lang geleden, om precies te zijn in april 1950, zei de Franse geleerde dr. Gerard de Vaucouleurs: „Met bijna absolute zekerheid kan worden gezegd dat er plantenleven bestaat op Mars." Het is bekend dat Mars — een wereld wat kleiner dan de aarde — een planeet is die veel overeenkomst vertoont met onze eigen wereld. Ook Mars kent een etmaal van ongeveer 24 uur en hoewel het jaar er bijna tweemaal zo lang duurt, bestaan daarginds ook jaargetijden, net als bij ons. Zomers en winters wisselen elkaar af en op het winterhalfrond zien wij de pool als een witte vlakte. Van dikke lagen ijs of sneeuw is echter geen sprake: algemeen wordt aangenomen dat hier sprake is van een dun laagje rijp dat verdampt bij het aanbreken van de zomer en zich dan aan de andere pool afzet.

Om even op die „kanalen" van meneer Schiaparelli terug te komen: die bleken niets anders te zijn dan gezichtsbedrog. Naarmate de telescopen beter werden en steeds fijnere details konden onderscheiden losten de strepen die de Milanese astronoom had gezien, zich op in allerlei vlekjes en puntjes van willekeurige vormen. Van met intellect begaafde Marsbewoners kan dus geen sprake zijn. Wel is, dank zij hoogst verfijnde waarnemingstechnieken, komen vast te staan dat ook daarginds leven is ontstaan. Onze vroegere landgenoot, prof. G. Kuiper, nu directeur van de twee sterrenwachten van Yerkes en McDonald in Amerika, heeft met heel speciale metingen vastgesteld dat er op Mars plantengroei bestaat. Geen bomen of gras, maar kleine primitieve plantjes, die nog het meest weg hebben van onze aardse korstmossen. Andere geleerden zijn het over het algemeen wel met hem eens. Als er leven op Mars heeft bestaan, dan is de planeet nu stervend, zeggen zij.

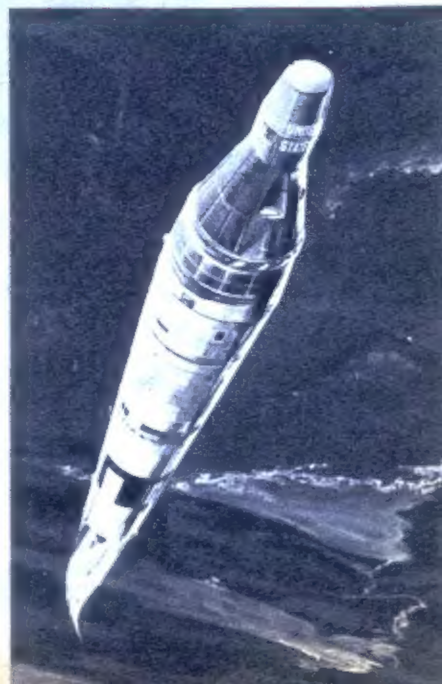
Toch doen bepaalde verschijnselen hen weer twijfelen. De oppervlakte van Mars vertoont namelijk donkere vlekken die, met het wisselen van de seizoenen, van kleur veranderen. Tijdens het winterhalfjaar zijn ze grijsachtig van tint, maar als de lente in aantocht is wordt hun kleur levendiger: groenachtig en blauwgrijs; tinten die tijdens het hoogtepunt van de zomer zelfs kunnen overgaan in kastanjebruin. Betekent dit dat Mars toch geen dode planeet is? Vast staat wel, dat hogere levensvormen op Mars niet kunnen voorkomen: in de zeer ijle dampkring komt geen of bijna geen zuurstof voor en dit gas is voor aards leven onontbeerlijk. Ook de hoeveelheid vocht is te gering om leven van hogere organismen in stand te houden. Er is wel wat water, maar niet in vloeibare vorm. Een klein deel zit als damp in de atmosfeer en de rest ligt als rijp aan de polen.

Een reis naar Mars in een ruimteschip heeft de laatste vijftig jaar de fantasie van vele mensen beziggehouden. Zal de mens Mars ooit kunnen betreden? Helemaal uitgesloten is dit niet, tenzij het onbemande onderzoek waarmee men thans bezig is, feiten aan het licht brengt waarop geen astronoom of ruimtevaartdeskundige heeft kunnen rekenen.

Enfin, we zullen maar afwachten.

Bij het onderzoek in het heelal zal de bemande Gemini een belangrijke rol spelen.

TECHNISCHE GEGEVENS DOUGLAS A-4 SKYHAWK:

Afmetingen: spanwijdte 8,36 m; lengte 13,07 m; hoogte 4,62 m.
Gewichten: leeg 4218 kg, vlieggewicht 11.113 kg.
Motortype: een Pratt and Whitney J52 straalmotor van 3855 kg stuw.
Prestaties: max. snelheid 1095 km/u, vliegbereik 3200 km.

Een van de kleinste straaljagers:

DE DOUGLAS A-4 SKYHAWK!

HUGO HOOFTMAN

NOG niet zo lang geleden heeft de Amerikaanse marine weer een bestelling op de Douglas A-4 Skyhawk geplaatst, 'n eenmotorige eenpersoons marinestraaljager, die nu al meer dan tien jaar in produktie is en nog altijd uitstekend blijkt te voldoen. De Skyhawk is een van de kleinste straaljagers ter wereld. De spanwijdte van zijn delta-vleugeltje is zó gering, dat de vleugels niet opklapbaar zijn, wat bij andere marinevliegtuigen die aan boord van vliegdekschepen moeten worden meegenomen, wèl het geval is. Zoals je op de foto ziet, kan de Skyhawk een enorme lading bommen en raketten onder de vleugel meenemen, o.a. twee geleide Bullpup raketten, en dan nog een derde Bullpup onder de romp. Al in februari 1961 werd de 1000e Skyhawk afgeleverd: een bewijs dat de Amerikaanse marine tevreden is over dit toestel. Het prototype maakte de eerste vlucht op 22 juni 1954, bijna 10 jaar geleden! Natuurlijk is het toestel in de loop der jaren voortdurend verbeterd en er kwamen dan ook diverse nieuwe uitvoeringen, die werden aangeduid als A-4A, A-4B, A-4C, A-4E etc.

De A-4E die thans gebouwd wordt, heeft een vliegbereik dat maar liefst 27% groter is dan dat van de A-4A. Het toestel kan nu een totaal van 3720 kilo aan bommen en raketten meevoeren.

De eerste E vloog op 12 juli 1961. De Skyhawks kunnen tanken in de lucht, zodat hun vliegbereik haast onbeperkt is. In januari 1959 vlogen twee Skyhawks een afstand van 3350 km in 4 uur en 25 minuten, zonder dat in de lucht getankt behoefde te worden.

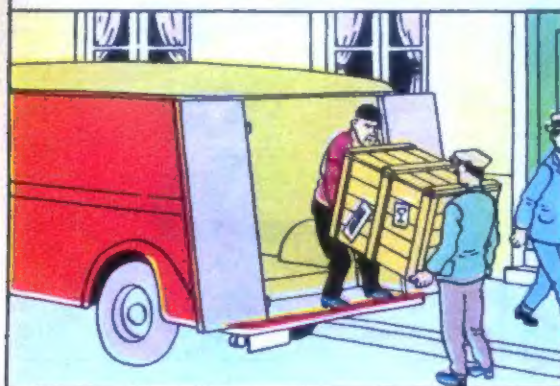
Vrijwel alle Amerikaanse vliegdekschepen hebben een aantal Douglas Skyhawks aan boord. Deze kleine lichtgewicht straaljagers met hun niet opvouwbare deltavleugeltjes zijn gewoon onmisbaar gebleken. Vandaar dat zij nog steeds gebouwd worden, ook al zijn er dan meer dan 1000 in gebruik!

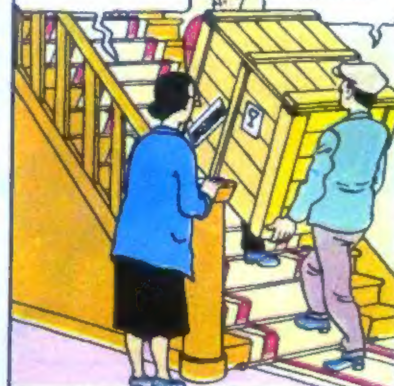

HET GEHEIM VAN DE EENHOORN

In de jas van de zakkenroller vinden de twee Jansens zeven portefeuilles, waaronder die van Kuifje. In de jas staat een wasnummer. Aan de hand hiervan hopen de detectives een spoor te vinden.

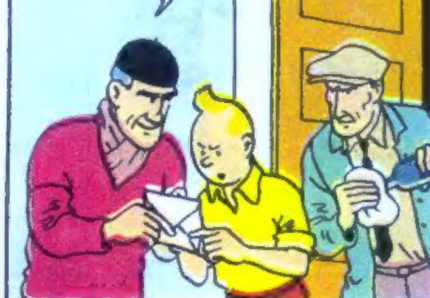

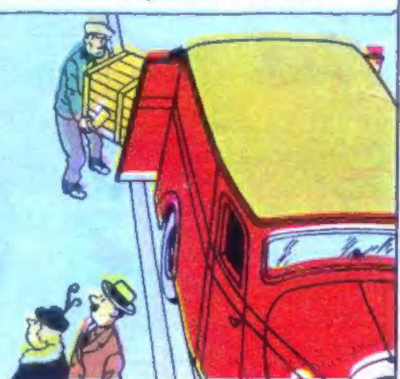

KUIFJE

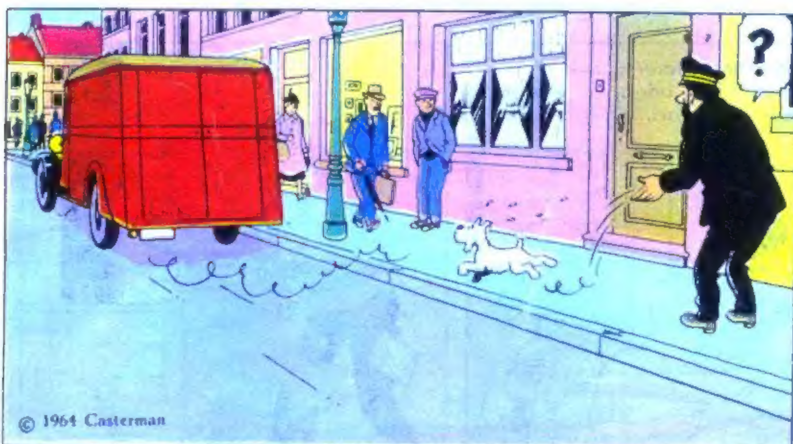

HET GEHEIM VAN DE EENHOORN

PEP - Uitgave: De Geïllustreerde Pers N.V., Stadhouderskade 85, Amsterdam-Z. Postbus 497.
Telefoon 020 - 73 13 61. Prijs 45 ct., per week 35 ct. (postabonnementen ƒ 4,55 per 13 nummers. Giro 33 00 21).
Het is verboden dit blad op te nemen in een leesportefeuille of daaraan af te staan.

